

for de foran i Paragraffen opførte Krav, eftersom disse hidrøre fra Øbels, der mere eller mindre ere komne den Fraagtberegtigede tilgode. Indenfor det samme Numer maa fremdeles de forskellige Fordringer konkurrere med hinanden, forsaavidt der ikke, som ved de under Nr. 1 og 2 opførte, kan være Tale om, at de ere opstaaede i Anledning af forskellige Nødstilfælde paa Rejsen. Er dette Tilfældet, er det i Overensstemmelse med Reglen i § 269 1ste Stykke, at de sidst opstaaede foretrækkes for de ældre Fordringer af samme Klasse.

At Søpanteret i Ladning maa bortfalde naar Godset sælges ved Tvangsauktion eller under Rejsen til Skibets eller Ladningens Behov, forstaar sig af sig selv; ligesom i § 271 tillægger § 277 imidlertid Fordringshaveren Panteret i Købesummen, saalænge den ikke er udbetalt. Genstand for Tvivl kan det derimod være, hvorledes Reglen rettest bør gives i Henseende til Panterettens Ophør, naar Godset udleveres og dermed ophører at være en ved dets Forbindelse med det paagældende Skib, hvori det var indladet, karakteriseret og individualiseret Søøregenstand. Utvivlsomt maa det erkendes — hvad der ogsaa har været almindelig Enighed om —, at det ikke gaar an at opretholde Panteretten i Godset, naar det ikke blot er udleveret men er kommet i godtroende Tredjemand's Besiddelse; selv om Tredjemand, da han købte eller paa anden Maade erhvervede Godset, maatte have været vidende om, at der hvilede Søpanteret derpaa, og han derfor maatte have paadraget sig Ansvar overfor den Panteberettigede, turde saadant Ansvar formentlig rettest opfattes som et personligt Ansvar, medens selve Panteretten i Godset maatte anses som bortfalden. Det tvivlsomme Spørgsmaal er, hvorledes Forholdet rettest bør bestemmes, naar Godset vel er udleveret til Befragter eller Ladningsmodtager, men endnu er i dennes Besiddelse, om der i saadant Fald fremdeles skal anerkendes en Panteret i Godset for Søfordringshaveren, ogsaa overfor Tredjemand; at Modtageren, naar han var vidende om Pantebehæftelsen, i hvert Fald bliver personlig ansvarlig for dens Fuldstigørelse, jfr. § 280, er en anden Sag. Naar man i Lovforslaget er gaaet den Vej at lade Panteretten i Godset bortfalde ved Udleveringen, er dette fra norsk og svensk Side naturlig begrundet deri, at man i svensk Ret overhovedet ikke anerkender Underpant i Søøre og i Norge efter Loven af 12 Oktbr. 1857 ikkun anerkender det i Skib. For Danmarks Vedkommende stiller det sig vel noget anderledes, men den nyere Lovgivning, jfr. fornemlig

2det Afsnit i Konkursloven af 25 Marts 1872, gaar dog i den Retning at indskrænke Underpant i Søøre, saa at det endnu i Almindelighed kun anerkendes i bestemt betegnede Søøregenstande, og med de Betragtninger, der have ført hertil, kunde det vel siges at være i god Harmoni, naar der ikke i Søloven opretholdes en Underpanteret i Gods, der ved Udleveringen er overgaaet i Modtagerens Formuesmasse og derefter i alt Fald ofte ikke vil have bevarer sin Individualisering. Bortset herfra kan det ikke benægtes, at Skipperens Udlevering af det behæftede Gods i mange Tilfælde, hvor han maa anses som Repræsentant for den Berettigede, naturlig maa opfattes som en Opgivelse af den demme-tillkommende Panteret i Ladningen eller Dele deraf, og naar hensees til den Tvivl og Strid, som vilde kunne afstedkommes ved Opretholdelsen af Panteretten i udleveret Gods under visse Forudsætninger, medens den under andre maatte anses bortfalden, synes det at være mest stemmende med det praktiske Livs Tary i det Hele at fastholde den Regel, at den særlige Søpanteret i Gods kun kan gøres gældende saalænge det er at anse som henhørende til Ladningen i det paagældende Skib og navnlig ikke er udleveret til Befragteren eller Ladningsmodtageren.

Naar dette opstilles som Reglen, er det imidlertid klart, at Skipperen gør sig skyldig i et pligtstridigt Forhold, naar han uden Fordringshaverens Samtykke udleverer Godset og derved betager ham hans Søpanteret; det er derfor naturligt at § 280 i saadant Fald gør ham ansvarlig for Søfordringens Betaling. Et lignende Ansvar maa, som alt bemærket, paahvile den, der modtager Godset med Kundskab om, at dets Udlevering indeholder en Krænkelse af Fordringshaverens Ret. Dette Ansvar bør dog selvfølgelig være indskrænket til at gælde det Tab, som den Berettigede virkelig lider, og altsaa ikke gaa ud over Ladningens Værdi, som det hedder i det sidste Punktum i § 280. Det maa imidlertid, naar Skipperen og den ansvarlige Modtager ville gøre gældende, at Ladningen ved Udleveringen ikke var tilstrækkelig til Fordringens Fuldstigørelse, være deres Sag at godtgøre dette.

Bestemmelserne i § 278, om Ladnings Søpanthaverens Ret til Betaling af Erstatnings- eller Havari-Bidrag, der træde i Stedet for det pantbehæftede Gods, og i § 279, om Ladningsejerens personlige Ansvar for Søpanthaveren med Hensyn til de af ham oppebaarne Købesummer eller Erstatningsbeløb saabelsom om Søpanthaverens Retstilfælde af disses Indbetaling